

ת"פ 11646/01 - מדינת ישראל נגד י.ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 17-01-11646 מדינת ישראל נ'ק
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אנה גולדנהיירש

המאשימה

נגד

י.ק

ע"י ב"כ עו"ד דן נתיב

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות הסגת גבול - לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, התשל"ג - 1977 (להלן: "החוק"), תקיפה הגורמת חבלה - לפי סעיף 380 לחוק, ואינו מים - לפי סעיף 192 לחוק.

בהתאם למפורט בעובדות כתב האישום, ביום הירוע התגנורר הנאשם קומה אחת מעל י' ב' (להלן: "המתלון"). ביום 27.5.16, סמוך לשעה 21:30, לאחר שבני משפחת המתلون סיימו לסעודת השבת ופינו כסאות אל מרפסת הדירה, צעק לעברם הנאשם: "אתם בני זנות, אתם ברברים תחזרו מאיפה שבאתם, ואני איתך עוד לא גמרתי". בהמשך, עלה הנאשם אל דירת המתلون (להלן: "הדירה"), דפק על הדלת באופן שהביא לנפילת דברים שהיו תלויים עליה, פתח את הדלת ונכנס פנימה. בשלב זה, תקף הנאשם את המתلون בכר שacz בצווארו, שרט אותו והיכה בצלעותיו ועל ידיו, תוך שאמר לו: "אתה אצל גמור, אני מביא אקדח ווירה בר, אתה מת". בנסיבות אלה, הדפו המתلون וஅיחו את הנאשם אל מחוץ לדירה, שם שב הנאשם אמר שב המתلون שכונתו להביא אקדח ולירות בו, וכן אמר לו "אתה מת".

כתוצאה מה所说 לעיל נגרמה למTELON חבלה מדממת בצווארו.

2. הנאשם כפר במיחס לו, וטען כי יצא אל מרפסת ביתו בשל רعش בלתי נסבל מדירת בית המתלון, וצעק לכיוון הדירה שיפסיקו עם הרעש. לאחר שלא נענו לבקשתו, עלה אל הדירה ודפק על הדלת. המתلون פתח את הדלת, והנאשם ביקש ממנו שיפסיקו עם הרעש. בתגובה, ובעוודו מחוץ לדירה, טען הנאשם כי המתלון היכה בו מכת אגרוף. בהמשך, יצא המתלון מהדירה עם אדם נוסף, ושניהם תקפו את הנאשם

עמוד 1

במהלומות. הנאשם השתופף ארצה, תוך שהמשיך לספג מהלומות נוספות בראשו, בגבו ובצלעותיו. אנשים נוספים שהיו באותו מקום, ניסו לחשוך את התוקפים ממנו, אך אלה לא הירפו. בשלב זה, הגיעו למקוםתו של הנאשם, אשר הבחינה בו שרווע על הארץ, ומספר נוכחים מכירים בו. הבט הצלילה להרים אותו, אך התוקפים הפלו אותושוב. מיד כשהגיעה למקום אשתו של הנאשם, הצלילה בסיעו בתו למלט את הנאשם אל תוך המעלית.

3. בנסיבות אלה, נשמעו ראיות. במסגרת פרשת התביעה, העידו העדים הבאים: המתلون, אחיו ש (להלן: "ахח ש"), אשתו א ב (להלן: "א'י"), בתו ש ב (להלן: "הבת ש"), בנו ט ב (להלן: "הבן ט"), והשוטרים אלעד אלמליח (להלן: "השוטר אלמליח"), עמית בן שטרית (להלן: "השוטר בן שטרית"), וסאלח נאסר אל דין (להלן: "השוטר אל דין"). בנוסף, הוגשו במסגרת פרשת התביעה מסמכים שונים, כגון תעודה רפואי של המתلون, צילומי החבלה, הודעות הנאשם, עימות שנערכו ועוד.

במסגרת פרשת ההגנה, נשמעו עדויות הנאשם, בתו ס ק (להלן: "בת הנאשם") ואשתו ג ק (להלן: "אשת הנאשם").

במהלך הדיון המשפטי בהמשך, אתייחס לעדויות השונות ולהומר הראיות הנוסף שהוגש.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה הפנתה בסיכוןיה, לעדויות עדי התביעה, אשר העידו, לטענתה, באופן קוורנטוי ואמין, ותמכו זו בזה. בנוסף, צינה המאשימה מספר ראיות המוכיחות את עדויות עדי התביעה, כגון עדות השוטר אלמליח, אשר הבחן בדברים המפוזרים בכניסה לדירת המתلون, בחבלה של המתلون לעומת חוסר חבלה על גופו הנואם, וכן ציין את מצבם הנפשי של א' ושל ילד באותו מקום. לעומת זאת, הדגישה המאשימה את הקושי במתן אמון בගרטסו המפתחת של הנאשם. אשר לטיעון ההגנה בדבר מחדלי חקירה, כנובע מאי זימון אשת הנאשם לממן עדות, טענה המאשימה כי מדובר בטיעון מינורי ביותר, וכן ביקשה לדוחות טענה של אכיפה ברורנית אשר, לעומת זאת, אינה מתקיימת בנסיבות מקורה זה.

5. ב"כ הנאשם טען כי במקורה זה רב הנסתור על הגלוי, זאת בשל העובדה שתיק החקירה נגנז תחילת כנגד שני הצדדים ונפתח בהמשך בשל עיר שהוגש, תוך הסתרת עובדות אלה מבית המשפט. סטירה משמעותית בראיות התביעה, ביקשה הגנה לראות באופי הפציעה הנראית בצלום וכן בתיעוד הרפואי בו צוין פצע שפוף, שאינם שריטות או חניקה. נתן זה ציריך היה "להדליך נורה אדומה" במהלך חקירת המקורה. לגבי קוורנטיות עדויות התביעה, טען ב"כ הנאשם כי יש לראות בכך תאום עדויות של בני משפחה, אשר המניח לכך הוא ברור. טענת הגנה נוספת, ביקשה לבסס את גרסת הנאשם על גילו, מצבו הרפואי והיעדר הרשעות קודמות.

ב"כ הנאשם טען עוד להגנה מן הצדק, אותה ביקש לבסס על התנהלות המשטרה החיל מהגעת שוטר הסיוור לזרעה, אשר בחר להעדייף את צד המתلونנים, ועד לחקירה בה קיימים חוסרים ראיתיים ממשמעותיים, נכון אי זימון עדות ההגנה למסירת הودעה, וכן חקירה "כלאחר יד" של טענת הנאשם כי הוותקע על ידי המתلون ומשפטו.

עדויות המתلون ובני משפחתו

6. במהלך שמיית הריאות, העידו מספר עדי ראייה. כפי שטען ב"כ הנאשם, יש להתייחס לבני משפחתו המתلون אשר העידו, כудם המקורבים אל המתلون, ובהתקיים אוף לעדות ההגנה המקורבות אל הנאשם. גרסאות עדי הتبיעה לא נמסרו במאוחדר מיד לאחר האירוע, אך שפרק הזמן שחלף עד למתן העדויות במשטרה, אכן מותיר את החשש הנובנה הקיים בעדויות בני משפחה תומכות זו בזו. לאחר מתן תשומת לב מיוחדת לעובדה זו, אני מוצא כי במקורה הנדון יש לראות בחלקים שונים של עדויות הتبיעה, ריכבים המחזקים את האמון שיש לתת בכל אחת ואחת מהן, ובמיוחד שאלה משתלבות ושזרות זו בזו. בנוסף, קיימות ראיות חיצונית לעדויות עדי הتبיעה, המחזקות ומajasחות את האמור בעדויותיהם.

7. אין מחלוקת בין הצדדים, לגבי חלקו הראשון של האירוע: לאחר שבני משפחת המתلون הוציאו ריחוט אל מרפסת הדירה, התפתח شيء קולני בין הצדדים, בעקבותיו עלה הנאשם אל דירת המתلون. החל משלב זה של האירוע, עדויות עדי הتبיעה תומכות בגרסת המתلون, תוך אמרות המKENOT להן מהימנות:

א. המתلون העיד, כי הנאשם התפרץ אל תוך הדירה בבעיטה בדלת, באופן בו עפו דברים שהיו תלויים עליה, העיף חפצים מכוונת סמוכה, אחז בצווארו וגרם לו לחבלה (עמ' 3 ש- 15-23 לפROT').

המתلون לא הסתר בעדותו את הפעולה הפיזית בה נקט נגד הנאשם, כאשר העיד שניסה להוציאו מהדירה בסיום אחוי ש (עמ' 3 ש- 25-26, עמ' 7 ש- 9, עמ' 9 ש- 11-9 לפROT'). אמרות אלה, בהן המתلون תיאר הפעלת כח פיזי מצדנו כנגד הנאשם, מחזקות את מהימנות גרסתו.

במהלך, העיד כי הנאשם אף אמר לו "אתה אצל גמור, אני הולך לךbia אקדח", וכן "אני גומר אותך" (עמ' 4 ש- 2-1 לפROT'). המתلون העיד אף על מצבה הנפשי של אשתו, אשר הייתה "משבח, בהלם, היא קיבלה כדורי וואליאום" (עמ' 4 ש- 9 לפROT'), וכן על הילדים שהיו בחרדה כתוצאה מהאירוע.

ב. האח ש, חזר בעדותו על תיאור האירוע כפי שהעיד המתلون: הוצאת הריחוט אל מרפסת הדירה, חילופי דברים עם הנאשם, בעיטה "עוצמתית" בדלת, התפרצויות של הנאשם פנימה, נפילת דברים שונים, אחיזה בצוואר המתلون ואויומים כי יbia אקדח וירה במתلون (עמ' 10 ש- 11-25 לפROT').

גם עד זה, לא חסך בעדותו תיאור של פעולות פיזיות בהן נקט כנגד הנאשם, כאשר דחף והדף אותו (עמ' 12 ש- 19, 23-24 לפROT'), ואף הוסיף על עדותו של המתلون: "אני באתי מהצד תפsti לו ביד ועם י ביחד הדפנו אותו החוצה... הוא כל הזמן ניסה לתקדם לתוכה הבית ואני חסמתי אותו" (עמ' 10 ש- 26-28 לפROT'). האח ש חזר על מצבו הנפשי של בנו, בעקבות האירוע (עמ' 11 ש- 2-1 לפROT').

אף לגבי האח ש, ניתן לראות בפירוט הכח הפיזי בו נקט כלפי הנאשם, בגדר אותן אמת.

ג. א' העידה על אופן התפרצויות הנאשם אל תוך הדירה, בבעיטה בדלת, תוך פיזור הדברים שהיו בכניסה. בהמשך, העידה כי ראתה את הנאשם בביתו, את המתלון דוחף אותו החוצה ושמעה את הנאשם מאיים שיביא אקדה וירה במתלוון (עמ' 1 ש- 17-27 לפרט'). עוד העידה על הבלה, הפחד והחרדה שאחזו בה, וכן ילדים שהיו באותו מקום, כתוצאה מהתנהגות הנאשם אויומי (עמ' 14 ש- 24-25, 27, 15 ש- 2, 16 ש- 1 לפרט').

עדיה זו, אשר המתלון, לא תיארה את אופן פצעתו, אלא צינה כי הבדיקה בפציעת המדממת רק כשהתלון נכנס לבית לאחר שהנ禀 עזב את המקום (עמ' 16 ש- 4 לפרט'). תאום גרסאות בין עדות הטבעה, כתענטה ב"כ הנאשם, הייתה מביאה לידי עדות חד משמעות אף של עדיה זו לגבי אופן פצעת המתלון, בוודאי כאשר נכח באותו מקום. העובדה שא' לא העידה כי הבדיקה באופן תקיפת המתלון, והבהירה שבתחלת האירוע הייתה במטבח (עמ' 16 ש- 30 לפרט'), מקנה מהימנות לדבריה. זאת ועוד: העידה א' העידה באופן מפורט לגבי הפעולות הפיזיות בהן נקט המתלון כלפי הנאשם, תיאור המגביר את מידת האמון בעדותה: "בעל דחף אותו החוצה... כל העת יש דחיפות להוציא אותו מהבית והוא מתעקש, מתקדם, הוודף חזרה. בעלי והנ禀 דחפו זה את זה כשבועי מנסה להוציא אותו מהבית. הדברים היו בכניסה לבית, נגררו למבואה..." (עמ' 14 ש- 25-30 לפרט'); "אחד דחף את השני בכוורות כאלה (מדגימה הנפת ידיים לפנים)...היו חילופים של דחיפות כאלה, ודחיפה בעינוי זה סוג של מכח" (עמ' 15 ש- 29-22 לפרט').

א' העידה רק לגבי הפעולות בהן נקט המתלון כנגד הנאשם. כשנשאלה לגבי דחיפות הנאשם על ידי ש', השיבה כי איןנה זכרת מה עשה (עמ' 16 ש- 12 לפרט'). ככל שאקן מדובר היה בעדויות מתואמות, הרי שהעדיה א' הימה חזרת על חלקו של שבדחיפת הנאשם אל מחוץ לבית, כפי שהיא ש והמתלון. אופי זה של עדות, כאשר א' לא צינה שיש לא עשה דבר וכן לא שבה על העדויות לגבי חלקו באירוע, אלא דבכה בחלוקתם אותם זכרה מהאירוע, מחזק אף הוא את האמון שיש לחתם בעדות זו.

הבן ט, העיד על האירוע שהחל בויכוח עם הנאשם, במרפסת הדירה. ט העיד על הקול העז מכיוון הדלת, על כך שהבחן בנ禀 אוחז את אביו בצווארו, ועל האויומים שהפנה הנאשם כלפי האב שהוא הולך להביא אקדה ולירות בו (עמ' 17 ש- 28 - 18 ש- 8 לפרט').

הבן ט העיד אף הוא, לגבי הפעולות הפיזיות בהן נקטו המתלון וש', אשרניסו להוציאו מהדירה (עמ' 18 ש- 6 לפרט'), "הרחקו אותו מהדירה" (עמ' 18 ש- 24 לפרט'), "הדף אותו עד שהוציאו אותו מהבית" (עמ' 19 ש- 12 לפרט'). יש להתייחס לאמרות אלה, באופן דומה לעדויות המתלון והאח שבירס לכך שהפעילו.

הבת ש, העידה על התפרצויות הנאשם אל הדירה, תקיפת המתלון בצווארו, החבלה שנרגמה לו, האויומים אותם השמעו הנאשם כלפי המתלון וכן על הדיפת הנאשם אל מחוץ לבית על ידי המתלון וש' (עמ' 32 לפרט'). לאחר תחילת האירוע בדירה, ניגשה לחדרה על מנת להתקשר למשטרת (עמ' 32 ש- 30-31 לפרט').

8. ניתן להצביע בעדויות שליל, על חזרה לגבי השתלשות האירוע, כפי שפורטה על ידי המתلون, לרבות פרטים מרכזים בה: אופן הכניסה לדירה, פיזור החפצים השונים שהיו בכניסה, עגלה התינוק שעמדה בסמוך לדלת, אופן תקיפת המתلون, התגובה הפיזית של המתلون ושל ש, האוימים אותם השמע הנאשם, הפחד שאחז בא' ובילדים במקום.

בשל קירבתם המשפחתי של העדים, והמודעים השונים בהם נמסרו הודעותיהם במשטרה, יש להתייחס לרוב עדויות אלה ב זהירות הנדרשת בעת בחינת המשקל המctrבר שיש לתת להן. במקרה הנדון, התרשמתי באופן בלתי אמצעי מудוי התביעה השונים, אשר העידו באופן בלתי מתלהם, ולעתים אף נרגש (עדותה של א'), לגבי האירוע. במקרה עדויות אלה, לא הסתו עדי התביעה הפעלת כח פיזי מצד המתلون וש', כלפי הנאשם, זאת על מנת להדפו ולהוציאו מהדירה. לגבי חלק מהדים, ניתן להצביע על חלקים מסוימים המגבירים את מידת אמינותה העדות ומהימנותה, כפי שפורט לעיל. קיומם של אותן אמת נפרדים בחלק מעדיות התביעה, בכל עדות העומדת בפני עצמה, מחזקם את המשקל המctrבר שיש לתת למכלול העדויות.

ראיות חיצונית לעדויות המתلون ומשפחתו

9. ראיות חיצונית שונות, תומכות ומחזקות את עדויות עדי התביעה, בני משפחתו של המתلون, כפי שיפורט להלן:

א. עדי התביעה העידו לגבי אופן כניסה של הנאשם אל דירת המתلون, במהלך העיפ דברים שונים בסמוך לדלת הכניסה. השוטר אלמליך, אשר הגיע אל זירת האירוע, ציין בדו"ח הפעולה את התרשומות: "לצין כי הכניסה לבית הייתה נראית היפה כאשר ספרים ומגנטים על הרצפה זאת בעקבות התפרצונות לבית ובויטות רגלו בדלת הבית" (ת/1). עדות זו, מחזקת את עדויות עדי התביעה האחרים לגבי דרך התרחשות תחילת האירוע וכן לגבי מהימנותם.

ב. הבית ש' העידה, כי התקשרה למשטרה מיד לאחר תחילת האירוע. תיעוד השיחות למועד המשטרה (ת/3), מעלה כי ש' התקשרה ראשונה למועד, וערכה שתי שיחות בסמוכות רביה. האזנה לשיחה הראשונה, מעלה כי ש' התלווננה על תקיפת "המשפחה שלו" על ידי השכן. ניתן לשמוע את הבבheiten בקריאת ש' לעזרת המשטרה, תוך בקשה להגעה "עכשו", התרגשות רבה הניכרת באופן ברור בקולה של ש', עד כדי וכי במהלך השיחה, וכן שימוש במילים "אני מתחנן" בבקשתה להגעת נידת משטרה בדחיפות.

כעבור דקות ספורות, בוצעה שיחה נוספת של ש' אל מועד המשטרה, בה שבה אמרה "הוא תקף אותנו בתוך הבית", וביקשה שוב לזרע את הגעת הנידת. גם בשיחה זו, התרגשותה הרבה של הבית ש' ניכרת היטב בקולה ובהתנספויותה.

יש לציין, כי תועדה שיחה נוספת למועד המשטרה, כעבור דקות ספורות, בה הנאשם בעצמו התקשר והتلון על כך ששארבעה אנשים תקפו אותו. בהמשך, התקשר אדם נוסף שהتلון

על שכן אשר פרץ לבתו ואימם שיבוא אקדח.

הדיון הראשון של הבת ש, לגבי השכן אשר תוקף את משפחתה בטור ביתה, ובהמשך תיעוד של שיחה בה נאמר שהוא תוקף את אביה ואת דודה מוחץ בבית, תואם את השתלשלות האירועים, כפי שבא לידי ביטוי בעדויות עדי הנסיבות. בנוסף, האזנה לשיחות מבססת את הבלה הרבה שהוזהה בעדה ש', לנוכח מעשי הנאשם. מצב נפשי זה במהלך האירוע, מחזק את מהימנות עדותה וכן את עדויות הנסיבות המתרחשות דומה זו עליה העידה ש'.

ג. עדי הנסיבות צינו בעדויותיהם, כאמור לעיל, את מצב הפחד והחרדה שאחו בא' ובילדים שנכחו באירוע, וכן כי א' אף נזקקה לטיפול רפואי לשם הרגעה. השוטר אלמליך, אשר הגיע אל המקום, העיד לגבי א' ש"מדובר באישה בסביבות גיל **ה-60** בערך, אישة שעמדה ונמגמה, לא הצליחה לדבר, שלוש פעמים החזיקו אותה כי כל פעם ביקשה לדבר וכל פעם כמעט נפלה, נתנו לה לשבת. היא הייתה לבנה כמו סייד, רואים על בן אדם שהוא חיור או לא" (עמ' 31 ש- 24-26 לפrox). בנוסף, העיד השוטר אלמליך כי "היא יlid בן **6-5** שהיה קצת נסער שעמד מכובץ" (עמ' 32 ש- 9-10 לפrox). עדות זו מחזקת את גרסת עדי הנסיבות לגבי המקורה, וכך את העובדה שהנפטר הוא תוקף ולא המותקף באירוע, באופן שהביא למצב הנפשי של א', אשת המתלון, וכן של הילדים.

ד. החבלה שנגרמה למטלון, מתישבת עם אופן התקיפה המתואר בעדויות. מספר עדי הנסיבות אישרו את גרסת המתלון לגבי אופן התקיפה על ידי הנאשם, בדרך של אחיזה בצווארו, אשר גרמה לפצע מדם (ראו לעיל). בהתאם לעדות השוטר אלמליך, כשהגיעו למקום בסמוך לאירוע, הבחן במטלון: "**ראיתי בן אדם עם שריטות אדומות ודם שנוזל בצוואר**" (עמ' 31 ש- 8 לפrox). סימני החבלה תועדו בצילומים (ת/2), ופורטו אף בתעודה הרפואית שהוגשה (ת/1). ב"כ הנאשם טען שאין מדובר בפציעי שריטה או חניקה, אלא נכתב בתעודה הרפואית שהפaciaה שזה פצע שפוף, וכן כי אופי הפגיעה מלמד על "פגיעה עצמית" (עמ' 29 ש- 6-9 לפrox). בשונה מטעון זה, עיוון בתעודה הרפואית, מעלה כי בנוסף לצוין פצע "שפוף ענק", הרופא המתפל כתוב ש"**היו סימנים לתקיפה בצוואר... לא היו חתכים עמוקים שמצריכים לניתוח**" (כך במקור, ת/1). ניתן להסיק מניסוח זה שנמצאו חתכים אך לא עמוקים המחייב תפירה.

זאת ועוד: עדויות עדי הנסיבות למקומות האחיזה במטלון, אף העדים יכלו רק לשער כיצד אחיזה הביאה לידי החבלה. לצד העובדה שב"כ הנאשם הסתפק באמירה, לפיה ניכר מהצלומים שאין מדובר בתקיפה אלא בפגיעה עצמית, ללא כל ביסוס בחווות דעת, עדות או מסמך רפואי, הרי שבתעודה הרפואית, אשר הוגשה בהסתכמה, נכתב מפורש כי "**יש לראות סימנים של תקיפה באזרור של צוואר מצד שמאל**" (ת/1, ההדגשה אינה במקור).

מכלול נתונים אלה, מביא לידי מסקנה, כי החבלה שנגרמה למטלון תומכת בגרסה עדי הנסיבות לגבי תקיפתו, בדרך שתוארה על ידם בעדויות בבית המשפט.

הריאות הנוספות, החיצונית לעדויות בני משפחת המתלוֹן, הן בעלות משקל ממשועוט, כל אחת בפני עצמה. הנסיבות ראיות שונות אלה, התומכות בעדויות בני משפחת המתלוֹן, מחזקת, מבססת, מASHת ומאמת אותן.

עדויות ההגנה

10. לעומת עדויות עדי התביעה, מתעוררות תהיות רבות לגבי גרסתו של הנאשם. הנאשם העיד על אלימות חמורה שהופעלה כלפי מספר אנשים: "הדלת נפתחה וחוטפי אגרוף לבטן בניתוח... יחד עם ייצאו אחד שתום עין גדול ועוד אחד קירח עם זקן קצוץ והחלו להכות בי... נתן לי אגרוף בראש ואיבדתי את ההכרה, נפלתי על הרצפה, כשהתעוררתי כבר היו שם כל בני המשפחה... מנסה לעצור אותם מהמשיך לבעוט בי ולחכות אוטי... ראייתי את בתי נכנסת מהמעלית ומנסה להזיז אותם ממני... הם ממשיכים להחטיף לי... הבית שלי ואשתי ניסו להרים אותי, נפלתי שוב..." (עמ' 36 ש- 26 - עמ' 27 ש- 4 לפרט').

כשהגיע אל זירת האירוע השוטר אלמלח, אמר לו הנאשם ש"תקפו אותו ארבעה אנשים בנסיבות רצחניות" (ת/7). אופיו האלימים נותר, בגרסה זו, קשה ביותר, ואולם הנאשם ציין כי הותקף על ידי ארבעה ולא על ידי שלושה, כפי שהעיד בבית המשפט.

ניתן היה בהחלט לצלפות לחבלות ממשועוט, הנגרמות כתוצאה מתקיפה שכזו. בדו"ח אנשי מד"א אשר הגיעו למקום, צוינה המטומה בעין ימין ובמצח, ללא דימומיים הנראים לעין, במצב שהוגדר "משביע רצון" ובהכרה מלאה (ת/9). הנאשם פונה, לבקשתו, לבית החולים, אך לא הגיע כל מסמך שחזרו. יחד עם זאת, העיד שבבית החולים אמרו לי אין לך שם סימן, הסברתי להם על הכאב ראש ואמרו לי לקחת כדורים" (עמ' 37 ש- 13-14 לפרט'). השוטר אלמלח ציין בדו"ח הפעולה כי "לא הבחןתי באף מכח או חבלה על י". בנוסף, כתב שהנ帀ם "נראה חשש וחובל היה ווחזק מגבת עם קרח אותה שם על ראשו" (ת/7), עובדה היכולה להסביר מדוע לא הבחן בהמטומה אותה ציין איש מד"א. גם גובה הדעתו של הנאשם, למחמת האירוע, העיד שהנ帀ם "טען טענות, סימנים לא היו" (עמ' 20 ש- 26 לפרט'). אף עדת ההגנה, בתו של הנאשם, ענתה שלא זכר לה האם היו על גופו של הנאשם סימני חבלה (עמ' 52 ש- 14-15 לפרט').

הנ帀ם העיד בבית המשפט כי הגיע לרופא המשפחה והتلונן שכואב ושורף לו בניתוח, ולפיכך הופנה לבצע אולטרסאונד, בו התגלה קרע בשירי הבطن, ושנדרש ניתוח נוסף על מנת "להנגיש רשות" (עמ' 37 ש- 31-34 לפרט'). לשם תמייכה בעדות זו, הוגשה תעודה רפואית (נ/1). הנאשם נמנע מלගיש תיעוד רפואי התומך בטענה לגבי הקרע בשירי הבطن, והסתפק בתעודה הרפואית של רופא המשפחה. גם תעודה זו, אינה משתלבת עם גרסת הנאשם, כאשר רופא המשפחה היפנה אותו לבדיקת נירולוג ולא לביצוע אולטרסאונד, כפי שהעיד (נ/1).

הממצאים על גופו של הנאשם, בסמוך לאיירע, אינם בעלי בקנה אחד עם גרסתו לגבי תקיפות הקשה והאלימות על ידי מספר אנשים.

11. עדותו של הנאשם בבית המשפט, התאפיינה בהטחת האשמות כלפי גורמים שונים, לגבי התנהלות לא عمמוד 7

ראיה ותיעוד שגוי, זאת בכל מקרה בו עומת עם נתוני בעיתאים. כך, כshawמת עם דבריו בחקירהו, כי התעלף שוב בביתו על הספה (ת/5 ש-7), בשונה מעדותו בבית המשפט, השיב: "**לא אמרתי שהתעלפת על הספה**" (עמ' 42 ש-19 לפרט'). הנאשם הוסיף, בתשובה לשאלת מודיע לא אמר בחקירה שאין לו ציפורינים כי הוא עובד בפסיפס, כפי שטען בבית המשפט, כי "**אמרתי אولي השוטר לא כתב**" (עמ' 46 ש-20 לפרט'). באופן דומה, טען נגד איש מד"א, אשר לא ציין בדו"ח שלו כי הנאשם אמר שאיבד את הכרתו: "**אמרתי את זה וזה לא נכתב**" (עמ' 43 ש-2 לפרט'), ושוב לגבי נפילתו במעלית "**הם לא כתבו את זה**" (עמ' 43 ש-6 לפרט').

קשה להעיר, כי השוטר שהגיע לזירה, והשוטר שגבה את הودעתו של הנאשם, כמו גם אנשי מד"א בזירת האירוע, נמנעו قولם מלצין דברים חשובים אשר נאמרו להם מפורשות על ידי הנאשם, או דברים חשובים בהםם הבחינו.

12. הנאשם העיד בבית המשפט, כי אשתו ובתו נכחו בעת שהמשיר לספוג מכות המתלוון ובני משפחתו: "**ראיתי את בתי נכנסת מהמעלית ומנסה להזיז אותן מmine... תוך כדי כל המהלך הזה שהיא מנסה להרים אותו הם ממשיכים להחטיף לי**" (עמ' 37 ש-2-4 לפרט'); לגבי אשתו טען, בנוגע למכות שספג, כי "**היא לא רק ראתה גם ניסו לתקוף אותה. קיללו אותה בטוח**" (עמ' 42 ש-6 לפרט'); בהמשך, ענה בחויב לשאלת המפורשת האם בתו ואשתו נכחו וראו את המכות שקיבל (עמ' 41 ש-29-30 לפרט').

לעומת גרסה זו של הנאשם, בתו העידה כי הבדיקה באנשים "**מנסים**" להוכיח את הנאשם (עמ' 48 ש-24, עמ' 50 ש-22 לפרט'), ובאופן מפורש צינה ש"**הם ניסו להרביץ אבל לא הצליחו**" (עמ' 51 ש-3 לפרט'). אשתו של הנאשם, העידה אף היא כי הבדיקה בבתה ובאנשים נוספים המנסים להרים את הנאשם מהרצפה, אך לא העידה דבר לגבי תקופתו (עמ' 57 לפרט'). בתשובה לשאלת האם ניסו לתקוף אותה, כפי שהעיד הנאשם, ענתה בשילוליה (עמ' 58 ש-34 - עמ' 59 ש-1).

לא התקבל כל הסבר מנייח את הדעת, להבדלים משמעותיים אלה בגרסאות עדי ההגנה השונים.

13. ב"כ הנאשם טען להגנה מן הצדוק, בשל אופיו החקירה, בה המשטרת, כך טען, העדיפה את גרסת המתלוון ולא חקרה כראוי את המקרה. לא ניתן לבסס טיעון זה, על אף ששפט הנאשם לא זומנה למתן עדות. יתרון בהחלט, יהיה מקום לזמן, אולם לא ניתן לבסס טענת הגנה מן הצדוק על כשל שכזה בלבד. יש עוד לציין, כי בסופו של יום העידה אישת הנאשם בבית המשפט. בנוסף, לא מצאתי כל ממש בטענות בדבר גניזת תיק החקירה כנגד כל המעורבים ופתחתו לאחר הגשת ערע, פועליה המועוגנת בסדרי הדין. אשר לטענה לפיה המשטרת נקטה עמדה המעדיפה את גרסת המתלוון, אפונה לכך שהמתלוון ואחיו נחקרו תחת זההה, אך התקין כנגדם נסגר. לא מצאתי בסיסים אמיתיים לטענת האפליה. בהतבס על הנמקות הכרעת הדין, חומר הראות בהחלטת תומך בהחלטה זו, וכן בהחלטה על הגשת כתב אישום כנגד הנאשם.

לאור מהימנות עדויות עדי ה התביעה, הראיות הרבות התומכות בגרסת המתלון ובני משפטו, והבעיות המשמעותיות שפורטו לגבי מהימנות הנאשם, אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירות המיויחסות לו.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, במעמד הצדדים